

TRIPLE MORTAL

18/02
– *22/03/15*

HABITAR
SENTIR, PENSAR

l'acapella

EDICIONS DE L'ESCOLA MASSANA

TRIPLE MORTAL

HABITAR, SENTIR, PENSAR

18.02 - 22.03.2015

Director de La Capella

Oriol Gual i Dalmau

Directora de l'Escola Massana

Gemma Amat de Broto

Director de l'Escola Llotja

Francesc Navarro Pérez-Dolz

Degà de la Facultat de Belles Arts, UB

Salvador García Fortes

Comissaris

Gemma Barbany Arimany

Juanjo López Brotons

Coordinació

Montserrat Rectoret i Blanch

(La Capella)

Glòria Bonet i Antonio Ontañón

(Escola Massana)

Nora Ancarola i Roser Vallés

(Escola Llotja)

Mar Redondo

(Facultat de Belles Arts)

Disseny de l'espai

Gemma Barbany

Disseny gràfic

Juanjo López

Producció tècnica

Qwerty

Muntatge

Manubens FX

Comunicació

Departament de comunicació

i màrqueting ICUB

Prensa

Departament de premsa de

l'ICUB

Producció gràfica

Maud Gran Format

Agpograf (impressió llibre)

Traduccions i correccions

Discobole SL

Servei d'Informació Ciut'art

Judith López

Vigilància Sala IM

Felipe Rangel

Agraïments

Alessandra Giusti

Blai Marginedas

Jesús Salinas

La Capella

Hospital, 56

08001 Barcelona

Tel. 934 427 171

lacapella.bcn.cat

De dimarts a dissabte,

de 12 a 20 h

Diumenges i festius

d'11 a 14h

Dilluns tancat

Escola Massana

Hospital, 56

08001 Barcelona

Tel. 934 422 000

Fax. 934 417 844

escolamassana.cat

Escola Llotja

Ciutat de Balaguer, 17

08022 Barcelona

Tel. 934 181 720

Fax. 934 188 608

Pare Manyanet, 40

08027 Barcelona

Tel. 934 086 789

Fax. 933 409 032

llotja.cat

Facultat de Belles Arts

Universitat de Barcelona

Pau Gargallo, 4

08028 Barcelona

Tel. 934 034 060

Fax. 934 021 782

ub.edu/bellesarts

Amb la col·laboració de l'Institut de
Cultura de l'Ajuntament de Barcelona

Per segon any consecutiu, els treballs dels estudiants de l'Escola Massana s'exposen a La Capella, juntament amb els dels altres dos centres públics d'art i disseny de la ciutat de Barcelona: l'Escola Llotja i la Facultat de Belles Arts. Som davant la segona edició del projecte **Triple mortal**, que consta, a més, d'una jornada conjunta de xerrades i debat que tindrà lloc al CCCB. Aquest projecte ha servit, de manera molt efectiva, per aprofundir la relació cultural i pedagògica entre els tres centres per trobar punts en comú i metodologies de treball coincidents, respectant la particularitat de cadascun, i arribar a acords pràctics beneficiosos per a aquests centres, però, sobretot, per als seus estudiants. El fet de resultar seleccionat per participar en l'exposició –i que l'obra estigui exposada durant un mes, juntament amb la dels altres companys de les altres escoles– i formar part del catàleg és un primer pas important en el trànsit entre l'escola i el procel·lós món professional en què aquests estudiants s'hauran de moure a partir del moment que finalitzin els estudis. A un altre nivell, també és interessant la participació en la jornada de debat, en la qual els estudiants i els professors dels tres centres ens podem conèixer, i podem intercanviar idees i aprofundir en els temes d'interès comú.

Per tant, espero que gaudiu de la segona edició del projecte *Triple mortal*. Només em resta felicitar l'equip de La Capella, dirigit per Oriol Gual i coordinat per Montserrat Rectoret, i les professores Nora Ancarola, de l'Escola Llotja, i Mar Redondo, de la Facultat de Belles Arts, sense els quals –en el sentit estricte de les paraules i més enllà del tòpic– aquest projecte no hauria estat possible.

____ For the second consecutive year, works by students at the Escola Massana are being shown in La Capella alongside those of students at the two other publicly-run art and design centres in the city of Barcelona, the Escola Llotja and the Faculty of Fine Arts, in the second edition of **Triple mortal** (Somersault), which also includes a day of joint debate and talks, to be held at the CCCB (Barcelona Centre of Contemporary Culture). This project has made a very effective contribution to the forging of closer cultural and educational ties between the three centres by identifying aspects and working methodologies that they have in common, all the while respecting the distinctive character of each one, and by leading to practical accords of benefit to all parties, in particular the students. For each student, being selected for inclusion in the exhibition –and the fact that their work will be displayed for a month alongside that of fellow students in the other schools– and being featured in the catalogue are important first steps on the path from school to the frenzied professional world that they will have to learn their way around once they have completed their studies. The debate sessions in which students and teachers from the three centres will participate are also useful, as they will provide everyone taking part with an opportunity to get to know each other, to share ideas and to explore subjects of common interest in depth.

I hope, therefore, that you will enjoy the second edition of *Triple Mortal*. It only remains for me to congratulate the La Capella team, led by Oriol Gual and co-ordinated by Montserrat Rectoret, and the teachers Nora Ancarola, from the Escola Llotja, and Mar Redondo, from the Faculty of Fine Arts, without whom –and I say this in all sincerity– this project would not have been possible.

Gemma Amat de Broto
Directora de la Escola Massana
Director of the Escola Massana
Gener del 2015 __January 2015

El motiu de l'elecció d'aquests tres verbs **Habitar, sentir, pensar** com a enunciat i títol d'aquesta segona edició del projecte **Triple mortal** prové del desig d'impulsar un gir temàtic en relació amb els continguts del curs passat. En aquesta ocasió ens hem estimat més referir-nos a la relació entre aquests tres infinitius per accentuar els aspectes "constructius", "intel·lectuals" i "sensibles" del treball en art i disseny dels estudiants dels tres centres públics representats: Escola Massana, Escola Llotja i Facultat de Belles Arts. M'imagino que a qui hagi llegit el nostre títol no li ha passat per alt la proximitat, o la ressonància, que té respecte del famós assaig del filòsof Martin Heidegger "*Construir, habitar, pensar*". En realitat, el que hem fet és un *détournement* (desviament, extrapolació) del títol original canviant-ne el sentit original per adaptar-lo a les nostres necessitats. De manera similar a com Guy Debord, al primer paràgraf de *La Société du spectacle* (*La societat de l'espectacle*), fa un desviament a la primera frase d'*El Capital* de Karl Marx, i substitueix la paraula *mercaderies* per la paraula *espectacles*, nosaltres ens hem permès la gosadia de fer una cosa semblant amb Heidegger. El fet que el llibre de Debord es publicqués exactament cent anys després de publicar-se el de Marx afegia un cert gust per la simetria i les xifres rodones a la insolència de Debord en tergiversar les paraules de Marx sense esmentar-lo. En aquest acte hi ha ironia, irreverència, admiració i una mica d'acció de cara a la galeria, però les conseqüències intel·lectuals del text són innegables.

En el nostre cas, sense pretendre anar tan lluny, hem substituït la paraula *construir* per la paraula *sentir*. Potser estem una mica tips de tanta construcció inútil, de tanta casa buida, de tant aeroport sense avions, de tanta autopista de peatge sense automòbils, de tant edifici horrible que tapa el port o de la construcció pensada sobretot per a la destrucció del que hi havia abans. Si us plau: habitar, sí; construir, no. ¿Hi pot haver un habitar sense construir, encara que Heidegger els veiés com a causa i conseqüència? Sí, pot ser: el filòsof ens diu que "el tret fonamental de l'habitar és la cura (el fet de mirar per)". ¿No podríem veure aquí, en aquesta cura, una invitació no només a la restauració dels edificis, sinó sobretot a la cura de la vida de les persones concretes que viuen o treballen en un lloc concret? Les paraules del filòsof, abans d'entrar en el deliri místic de la quaternitat, poden ser estimulants.

Per què sentir? Per què ens estimem més vincular el fet d'habitar a sentir i no a construir? La paraula *sentir* té unes connotacions més femenines (en el millor sentit de la paraula) que el que té de masculí *construir*. Implica una relació més sensible, més poètica amb el món: "poèticament habita l'home en aquesta terra", diu el poeta Hölderlin, citat pel filòsof. Si en traiem la paraula *home* (el gènere en disputa) i hi posem *ésser humà*, ens queda: "poèticament habiten els éssers humans en aquesta terra". El que volem plantejar és la connexió entre la realitat, els sentits (amb totes les ramificacions de sensualitat, plaer, gaudi, o els oposats) i la transformació poètica de la realitat a través de la nostra sensibilitat. No un sentir exclusivament passiu, sinó un sentir poèticament actiu.

On col·loquem el pensar? En el doble sentit de la paraula com a anàlisi/investigació i com a imaginació/projecte. Si partim de la peculiaritat del pensament construït no només amb paraules sinó amb formes, espais, imatges, gestos, i materials propis dels creadors plàstics i els dissenyadors, ens adonem que és un pensar que inclou no només les facultats analítiques del pensament, sinó també les plàstiques i creatives. Malauradament, però, és en el moment del pensament, més que no pas en el fervor poètic, quan els mecanismes d'autorepressió o autocensura funcionen més activament i quan els prejudicis personals i socials no ens deixen veure les coses amb claredat. "Vivim en un món en el qual ens és molt més fàcil imaginar la nostra pròpia destrucció que el final del capitalisme", ens recorda el poeta i professor Jorge Riechmann. És feina del pensar, més que no pas del sentir, trencar les barreres mentals imposades pel consens dominant i imaginar noves formes d'aprofundir l'habitar, el compartir allò comú que tenim els humans.

— The reason for choosing these three words ***Dwelling, Feeling, Thinking*** as the heading and title of this second edition of the ***Triple mortal*** (*Somersault*) project stems from the desire to move on from the content of the last academic year and to encourage a change in thematic direction. On this occasion, we have opted to concern ourselves with the relationship between these three concepts in order to place the emphasis on the ‘constructive’, ‘intellectual’ and ‘sensitive’ aspects of the art and design work of the students in the three publicly-run centres represented: the Escola Massana, the Escola Llotja and the Faculty of Fine Arts. I imagine that anyone who has read our title will have noticed the closeness to or echoes of the famous essay “*Building, Dwelling, Thinking*” by the philosopher Martin Heidegger. In fact, what we have carried out is a *détournement* (diversion, extrapolation) of the original title by changing its original meaning to suit our needs. Just as Guy Debord, in the opening paragraph of *The Society of the Spectacle* ‘turns’ the first sentence of *Capital* by Karl Marx and replaces the word ‘commodities’ with ‘spectacles’, so we have taken the liberty of doing something similar with Heidegger. The fact that Debord’s book was issued precisely a hundred years after Marx’s was published added a certain touch of symmetry and round numbers to Debord’s insolence in distorting Marx’s words without citing him. In Debord’s deed, there is irony, irreverence, admiration and an element of playing to the crowd, but the intellectual consequences of his essay are undeniable.

In our case, it is not our intention to go to such lengths and we have replaced the word ‘building’ with the word ‘feeling’. Perhaps we are a little fed up with so much useless construction, so many empty homes, so many airports with no planes, so many toll roads with no cars on them, so many dreadful edifices blocking the port, and so much building intended first and foremost to destroy what was there before. Dwelling, yes please; building, no thank you. Is it possible for there to be dwelling without building even though Heidegger saw them as cause and effect? The answer is yes, for as the philosopher tells us: “the fundamental characteristic of dwelling is caring (looking after)”. Could we not see in this care an invitation not only to restore buildings but above all to care for the lives of particular people who live or work in a particular place? The philosopher’s words, rather than a mystical raving on the ‘Fourfold’, have the capacity to be stimulating. Why feeling? Why do we prefer to link dwelling with feeling and not building? The word ‘feeling’ has more feminine (in the best sense of the word) connotations than the masculine ‘building’. It implies a more sensitive, more poetic relationship with the world: “poetically, man dwells on this earth”, says the poet Hölderlin, quoted by the philosopher. If we remove the word ‘man’ (the gender in dispute) and put ‘human beings’, we are left with: “poetically, human beings dwell on this earth”. What we wish to explore is the connection between reality, the senses (with all their ramifications of sensuality, pleasure, jouissance and their opposites) and the poetic transformation of reality through our sensibility.

Where do we place thinking? In the double sense of the word as analysis/investigation and as imagination/project. If we take as our starting point the particular characteristic of thinking constructed not just with words but with forms, spaces, images, gestures and the materials used by plastic artists and designers, we can see that it is a kind of thinking that encompasses not only the analytical faculties of thinking but also the plastic and creative faculties. However, and unfortunately, it is at the moment of thinking, rather than during poetic fervour, when the mechanisms of self-repression and self-censorship function more actively and when our personal and social prejudices prevent us from seeing things clearly. “We live in a world in which it is much easier to imagine our own destruction than the end of capitalism”, the poet and professor Jorge Riechmann reminds us. It is the task of thinking, rather than of feeling, to break down the mental barriers erected by the prevailing consensus and to imagine new ways of taking dwelling further, of sharing the things we humans have in common.

Antonio Ontañón Peredo

Professor i coordinador cultural d l’Escola Massana

Professor and Cultural Co-ordinator at the Escola Massana

Un any més, **Triple mortal** torna a tenir lloc a La Capella, i es defineix com un projecte expositiu conjunt que consta de la selecció de treballs acadèmics desenvolupats pels alumnes dels tres centres educatius participants: l'Escola Massana, l'Escola Llotja i la Facultat de Belles Arts. La mostra d'aquesta exposició està formada per vint-i-una peces (set per cada centre), una selecció que pretén incloure les diferents tècniques d'expressió i maneres de fer característiques de la producció acadèmica de cada centre i donar-hi visibilitat. D'aquesta manera, dins d'aquesta pluralitat i heterogeneïtat, hi trobarem peces escultòriques, pintura, projectes de disseny gràfic, joieria, arts visuals, il·lustració, artesanía i disseny industrial, entre d'altres.

A partir del títol **Habitar, sentir, pensar**, es defineix el fil argumental que vincula els projectes ja realitzats amb anterioritat orquestrant-los amb l'afany de formar múltiples visions del tema tractat a través de les propostes exhibides. Aquí la selecció cobra un sentit especial i el conjunt constituït per treballs tan dispars conflueix en un diàleg conjunt. Habitar un lloc planteja moltes més preguntes que el simple fet d'ocupar físicament l'espai. Quan habitem establim relacions amb el context, el sentim i el pensem. *Pensar en l'habitar* ens porta a reflexionar sobre la transcendència del mateix fet d'habitar: com habitem l'espai, com ens relacionem amb el lloc, com el configurem i el construïm, com ens anem constituint a dins seu, com l'imaginem, com hi transitem. Els éssers humans aprenem a habitar, dotem l'espai d'un sentit vital, d'un sentir comunitari, i habitant ens hi reconeixem i el convertim en un espai de trobada. Quan parlem d'habitar, ens referim també a viure i conviure en un espai, a cuidar i transformar l'entorn com al simple fet de transitar per un lloc. *Habitar és sentir el lloc*, percebre'n els trets, valorar els aspectes que el defineixen, la gent que hi viu, i en aquest acte de comunió amb el medi, el fem propi, hi participem i el compartim. Així, donem lloc a noves formes de relació i de transformació, i millorem la pròpia vida, individualment i col·lectiva. Sentir un lloc o un espai implica de nou un habitar conscient, des del qual la creació artística cobra un nou significat.

D'aquesta manera, des de les pràctiques artístiques i el disseny, el creador pensa el lloc, redirigeix la mirada cap a les seves particularitats, presta atenció a aquells elements quotidians que formen part de la vivència del lloc i que el defineixen com a tal. Així, doncs, aquesta exposició vol mostrar diferents peces que posen en joc pensaments i sensacions entorn del fet d'habitar. Dins d'aquesta diversitat de propostes, hi ha treballs que incideixen a aprofundir la mirada cap al mitjà per detectar el valor dels elements quotidians, com en el cas d'*Invisibles*; la visió de l'absència en l'hàbitat familiar a *Automatisme de defensa #5*; treballs reivindicatius per l'habitatge digne, com *Strike Here*; noves maneres d'entendre les relacions entre dissenyador, producte i consumidor materialitzades en el projecte *Let's Tool*, o el reciclatge de materials rebutjats per convertir-los novament en peces de joieria, com veiem en *Petium*.

Com a complement a l'exposició de les obres seleccionades, es realitzaran tres activitats addicionals dins de les dates que duri l'exposició *Triple mortal*. Així, el projecte *Print Your Souvenir* (Escola Massana) es durà a terme com un taller i el col·lectiu *Revolving Door* (Escola Llotja) desenvoluparà un espai de trobada dins del marc expositiu sobre els processos de creació. Així mateix, hi haurà unes jornades de debat al CCCB, en les quals reflexionarem, en dues sessions el mateix dia, sobre "Habitar i gènere" i "Habitar i política".

— **Triple mortal** (*Somersault*), which is being held once again this year in La Capella, is a joint exhibition project that consists of a selection of academic pieces produced by students at the three participating educational centres, the Escola Massana, the Escola Llotja and the Faculty of Fine Arts. The exhibition features 21 pieces (seven from each centre), a selection intended to encompass the various media and techniques of expression and the forms of creation characteristic of the academic output of each centre and to provide the public with an opportunity to view them. Among these many and varied works, we find sculptures, paintings, graphic design projects, jewellery, the visual arts, illustration, the crafts, industrial design and other disciplines.

The theme that links these works produced prior to the exhibition is defined by the title, **Dwelling, Feeling, Thinking**, which orchestrates them in such a way as to form multiple visions of the issue being discussed through the exhibits. The selection acquires a particular meaning here and these very disparate works come together as a group in a joint dialogue. Dwelling in a place raises many more questions than the simple fact of physically occupying the space. When we dwell, we establish relationships with the context, we feel it and we think about it. Thinking about dwelling leads us to reflect on the significance of the very act of dwelling: the way we inhabit the space, the way we relate to the place, the way we shape it and build it, the way we gradually constitute ourselves in it, the way we imagine it, the way we travel through it. We humans learn to dwell, we endow the space with a vital meaning, a sense of community, and as we dwell we recognise each other in it and turn it into a place where we come together. When we speak of dwelling, we are also referring to living and co-existing in a space, to caring for and transforming the environment, as well as simply passing through a place. To dwell is to feel the place, to perceive its traits, to appraise and value its defining aspects, the people that live in it, and in this act of communication with the environment, we make it our own, we participate in it and share it. Thus we give rise to new forms of relationships and transformation, and we improve our individual and our collective lives. Feeling a place or space implies, once again, conscious dwelling, the basis whereby artistic creation acquires a new meaning.

In this way, through artistic practices and design, creators think about the place, they turn their eyes once again to its particular characteristics, they pay attention to those everyday elements that are part of the experience of the place and define it as such. Accordingly, this exhibition aims to show various works that bring into play thoughts and sensations associated with the fact of dwelling. Among these diverse works, there are pieces that explore the focusing of the gaze on the surroundings to identify the value of everyday elements, as in *Invisibles*; the vision of absence in the family habitat in *Automatismo de defensa #5*; works that call for decent housing, such as *Strike Here*; the new ways of understanding the relationships between designers, products and consumers conveyed in the *Let's Tool* project; and the recycling of waste materials in order to turn them into items of jewellery, as seen in *Petium*.

As a complement to the display of the selected works, three additional activities will be held while the *Triple mortal* exhibition is on. *The Print Your Souvenir project* (Escola Massana) will be organised in the form of a workshop and the *Revolving Door* collective (Escola Llotja) will set up a forum on the processes of creation within the framework of the exhibition. In addition, there will be debates held in two sessions on the same day at the CCCB, during which we will be reflecting the issues of “Dwelling and Gender” and “Dwelling and Politics”.

Gemma Barbany Arimany
Juanjo López Brotons
Comissaris de l'exposició, Escola Massana
Exhibition curators, Escola Massana

Artistes i dissenyadors__

Clara Alonso

Pablo Arbones

Marta Archilés

Salim Bayri

Ana Burillo

Eva Burton

Anna Cánovas

Ariadna Diez

Jana Fontdevila

Marta García

Carme Illa

Dennis Impoc

Minji Jung

Jonathan Mármol

Carles D. Molins

Marisa Morón

Borja Pastori

Jordi Pedemonte

Iván Pizarro

Albert Pons

Anna Revuelto

Tura Sanz

Sergi Selvas

Dario Spoltore

Eduardo Torres

Erques Torres

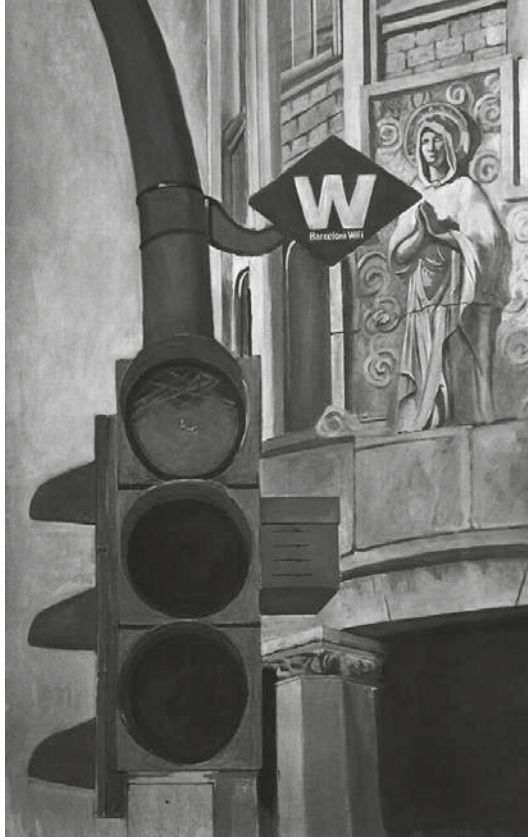
Collectius__

Revolving Door

La ciutat de Barcelona és un organisme viu que, al llarg del temps, es va transformant, no només de manera material sinó també en les seves formes de comunicació, simbologia i imatgeria. Així sorgeix un llenguatge, una comunicació entre ornaments i edificis, infraestructures i estàtues, entre l'individu i els diferents estrats que s'han anat acumulant al llarg del temps. A l'obra hi ha un contrast entre elements de simbologia religiosa i elements de simbologia tecnològica que donen com a resultat un llenguatge, un diàleg en què podem observar com les necessitats individuals i col·lectives que abans eren hegemòniques en la recerca d'un diàleg individu-deïtat ara ha passat a individu-col·lectiu.

L'obra també ofereix un diàleg sobre el paisatge, com aquest fusiona el passat amb el present i reforça així la simbologia actual amb elements del passat reinterpretats. Així es pot observar com la simbologia religiosa, que en el passat era hegemònica, en el present forma part del nou sistema simbòlic constituint un conjunt harmònic.

___ The city of Barcelona is a living organism that is gradually changing as time passes, not just physically but also in its means of communication, its symbolism and its imagery. To dwell in a place is to transform it, adapting it to suit your needs and creating new symbols that do not necessarily reject or forget those of the past. Thus a language emerges, a communication between ornaments and buildings, infrastructure and statuary, between the individual and the various strata that have accumulated over time. In this work, there is a contrast between elements of religious symbology and elements of technological symbology that give rise to a language, a dialogue in which we can hear individual and collective needs expressed, needs that formerly prevailed in the quest for a dialogue between the individual and the godhead that has now become a dialogue between the individual and the community to which he belongs.

The work also offers a dialogue on the landscape and the way it fuses the past with the present, reinforcing the existing symbols with reinterpreted elements from the past. Thus we can see how the religious symbology that held sway in the past is now part of the new system of symbols, forming a harmonious whole.

Creo en tí

Marisa Morón

Oli sobre lli__Oil on linen

170 x 110 cm, 2014

marisamorón.es

Escola Massana

Entenc el procés de creació com un arbre que, arrelat a l'origen (referents, obres anteriors, influències, el món...), creix, i del seu creixement sorgeixen diferents branques o camins a seguir, l'elecció dels quals considero que, quasi màgicament i en gran part, va a càrrec de la mateixa obra que està en procés de creació. **Natura morta** és un branquilló més del meu treball, una pintura a l'oli, un bodegó, una natura morta, en definitiva, que juga a ser una natura morta i alhora fer-ne representació. M'interessa treballar amb l'essència dels materials i la tècnica. Considero que la presència d'aquests és molt important, hi ha d'haver un perquè en fer-ne ús. No poden ser elements superflus; són essencials, ja que cosifiquen l'obra.

Vaig recollir un os cremat i trencat en diverses parts als boscos de Llers, uns boscos que es van cremar fa tres estius a l'incendi de l'Empordà. Inspirant-me en el *kintsugi* (tècnica japonesa que consisteix a reparar ceràmiques trencades unint els fragments i soldant les esquerdes amb or), vaig restaurar l'os. Amb aquesta tècnica, el trencament no esdevé una cosa negativa; les cicatrius d'or atorguen a l'objecte més valor del que tenia abans de l'accident i, d'alguna manera, una segona vida.

___ I see the process of creation as a tree that grows from its roots (referents, earlier works, influences, the world, etc.), growth that leads to a number of branches or paths to be followed. The choice of which of these should be taken is almost magically and largely the responsibility of the work that is in the process of being created. **Natura morta** is another twig in my work, an oil painting, a still life, in short, that plays at being a still life while at the same time being a representation of one. I like working with the essence of materials and the medium. I believe their presence to be extremely important; when you use them, there has to be a reason why. They must not be superfluous; they are essential since they reify the work.

I found a burnt bone broken into several pieces in the woods at Llers, which were affected three summers ago by the forest fire in Empordà. I restored the bone, taking my inspiration from *kintsugi*, the Japanese art of repairing broken pottery by joining the pieces and filling the cracks with gold. Using this technique means the breakage is no longer negative: the gold scars give the object greater value than it had before the accident and, in some way, a second life.

Natura morta

Tura Sanz

Oli sobre fusta. Os restaurat amb la tècnica japonesa *kintsugi*

Oil on wood. Bone restored using the Japanese technique of *kintsugi*

46 x 54'5 cm, 20 x 5 x 5 cm, 2013-2014

tura.cat

Facultat de Belles Arts

M'agrada fer metàfores de les meves experiències, m'agrada fer romàntic allò quotidià, m'agrada enaltir els petits detalls. La paraula **petium** prové del llatí i vol dir "fragment trobat després d'un naufragi". Aquesta definició dona pas a un paral·lelisme entre dues imatges. Una és a la vora del mar, davant les restes d'un naufragi expulsades per les aigües. La marea, actuant com a motor de transformació, extreu de les profunditats allò que era perdut, oblidat. I, d'altra banda, la meua realitat urbana: el consum desmesurat dels humans es converteix en un remolí que va escopint els residus de la societat. La meua missió? Recollir aquesta escòria com a tresors, com si fossin cargols de mar a la riba per donar-los una nova vida.

Les meves peces són una poció que combina elements provinents de diversos ports i racons. Són *collages*, encaixos a través de les quals intento reflectir el meu propi món. La meua manera de compondre s'assenta en bases lúdiques, instintives. Vaig olorant els colors i els elements d'un paisatge casolà. Busco, en definitiva, sentir-me com a casa.

I like to turn my experiences into metaphors, I like to romanticise the everyday, I like to extol small details. The word **petium** comes from Latin and means "small piece found after a shipwreck". This definition paves the way for a parallelism between two images, one of which is on the seashore in front of the remains of a shipwreck thrown up by the tide, which acts as a driving force of change, bringing up from the depths that which was lost, forgotten. And then there is my urban reality: humans' excessive consumption has become a whirlpool that spits out society's waste. My mission? To collect that flotsam and jetsam as if they were treasure, as if they were conches on the shore, to give them new life.

My works are a concoction of elements from various ports and places. They are *collages*, assemblages through which I endeavour to reflect my own world. The way I compose my works is based on play, instinct. I go about smelling the colours and features of a homely landscape. In short, I want to feel at home.

Petium

Eva Burton

Assemblage. Fustes de mobles, joguines, pedres tallades, pintura acrílica, esmalt sobre coure, plata i alpaca. [Wood from furniture, toys, carved stones, acrylic and enamel on copper, silver and nickel silver.](#)

Diverses mides, 2013-2014. [Dimensions variable](#)

evaburtonjoyasdeautor.blogspot.com

Escola Massana

Sentir una ciutat, habitar-la, és diferent del fet de visitar-la. Passejar no és el mateix que recórrer. El tacte humit d'una pedra, els cossos aplegats en una mateixa direcció o per un mateix motiu, l'estrany sentiment de pertinença a un espai encara no recorregut. Sentir proper allò estrany és sentir una ciutat. Venècia és caminar i és pèrdua, és temps aturat, és diàleg, aparença, veïns. Barcelona és més demà que avui, és política i sexe, és nou i brut, és cabaret, és protesta, és nit, és La Bata, és Pedralbes al Raval, és sardinades al terrat. Salvador de Bahia és color, és contrast, és llum, ombra, és antic, precari, imaginatiu, natura, aigua, caos, equilibri. Recordar experiències, moments, és reviure; habitar l'espai és fer-lo teu, sentir, i es fa amb el cor. Els sentiments associats als records ens permeten viatjar en el temps.

Carles D. Molins Vall ens planteja un recorregut per tres temps –passat, present i futur– a través de vivències i emocions personals, fruit de viure i sentir cadascuna d'aquestes tres ciutats.

___ Feeling a city and living in it are different to visiting it. Strolling is not the same as crossing. The damp feel of a stone, the mass of bodies going in a single direction or gathered together for the same reason, the strange sense of belonging to a space you have not yet traversed. Feeling close to that which is unknown is feeling a city. Venice is walking and getting lost, it is stopped time, it is dialogue, appearance, neighbours. Barcelona is more tomorrow than today, it is politics and sex, it is new and dirty, it is cabaret, it is protest, it is nightlife, it is La Bata, it is Pedralbes in El Raval, it is barbecued sardines with friends on the rooftop. Salvador de Bahia is colour, contrast, light and shadow, it is old, precarious, imaginative, nature, water, chaos, balance. To remember experiences, moments, is to relive them; to dwell in a place is to make it yours, to feel, and is done with the heart. The feelings associated with memories enable us to travel in time.

Carles D. Molins gives us the opportunity to travel across three times –the past, the present and the future– through personal experiences and emotions that are the result of living in and feeling each of these three cities.

Tempus fugit

Carles D. Molins

Plata i materials diversos ___ Silver and assorted materials

Mesures varies, 2014 ___ Dimensions variable

cdmolinsvall@gmail.com

Escola Llotja

Clay pot feast és un periple per l'imaginari de la ceràmica popular utilitària que l'artista vincula a una pràctica performàtica. Una deriva relacional justificada per la necessitat d'apropar les persones construint situacions que permetin configurar una comunitat des de fa temps desbaratada. En un context d'hibridació, l'artesanía es reinventa com a motor de la discriminació positiva envers certs patrons culturals per convertir-los en trets identitaris. En una primera fase, l'artista produeix objectes de ceràmica procedents de diferents regions del planeta en la seva forma arquetípica i tradicional. Seguidament els insereix en el nostre context a partir del seu ús, cuinant els plats per als quals foren creats en origen i compartint-los en comunitat.

L'acció es planteja com un intent de cuinar i consumir per primera vegada un plat forà, culturalment llunyà i de sabor desconegut per a tots els presents. Més enllà del plaer de degustar, del delit del mateix procés de cuinar i compartir, l'artista recupera les tradicions culinàries que comporten un ritual. De la mateixa manera que els objectes mateixos que intervenen en la nostra relació amb els aliments, aquests també són fills d'una cultura i d'un temps.

Clay pot feast is a tour of the imaginary of popular utilitarian pottery, which the artist connects with a performative practice. It is a relational drift justified by the need to bring people closer by creating situations that make it possible to shape a community that has been unbalanced for some time. In a context of hybridisation, pottery is reinventing itself as a driving force of positive discrimination *vis-à-vis* certain cultural patterns and turning them into signs of identity. In the initial phase, the artist produces pottery objects from various regions around the world, making them in their archetypal and traditional form. She then introduces them into our context by using them to cook the dishes for which they were created in their place of origin and which she shares with others.

The action is posited as an attempt to cook and consume for the first time a dish from elsewhere, a dish that is culturally remote with a taste unfamiliar to everyone present. Beyond the simple pleasure of eating and the joy of cooking and sharing with others, the artist revives culinary traditions that involve a ritual. Just like the objects themselves that mediate our relationship with food, the food itself is the product of a culture and a time.

Clay pot feast

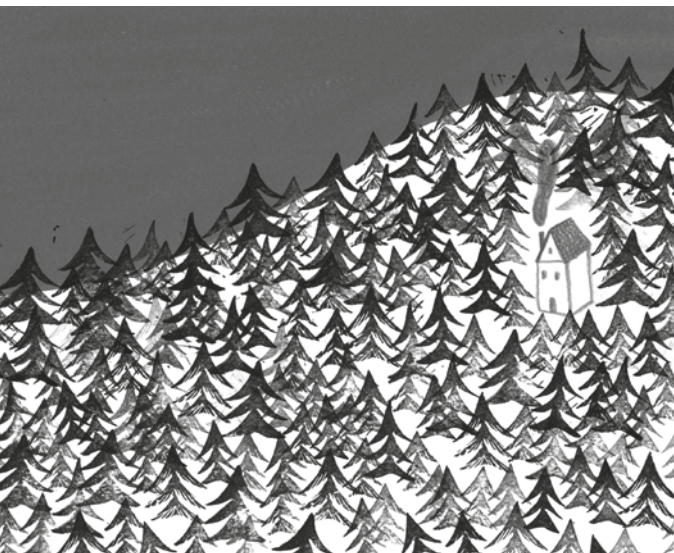
Marta Archilés

Peces de ceràmica [Pieces of pottery](#)

Mesures varies, 2014 [Dimensions variable](#)

martaarchiles.com

Escola Massana

Un lugar ens proposa una reflexió sobre com transformem els espais d'habitabilitat i els espais de relació, sobre els canvis en les relacions i en la comunicació en un món amb cada vegada més canals de comunicació, sobre la proximitat o llunyania de les relacions, sobre els llocs antropològics, llocs d'identitat i relacionals i els espais no-lloc, mancats de relacions o vertaderes trobades amb l'altre, i sobre com la pèrdua de l'entorn natural ens deshumanitza.

Un lugar presents us with a reflection on the way we transform spaces of habitability and the spaces in which we come together, on changes in relationships and communication in a world with ever increasing means of communication, on closeness and distance in relationships, on anthropological places, places of identity, relational places and no-places, where relationships are absent and there are no true encounters with the other, and on how the loss of the natural environment is dehumanising us.

Un lugar

Ana Burillo

Acrílics, llapis de colors, tintes de tampó sobre paper

Acrylics, coloured pencils and inkpads inks on paper

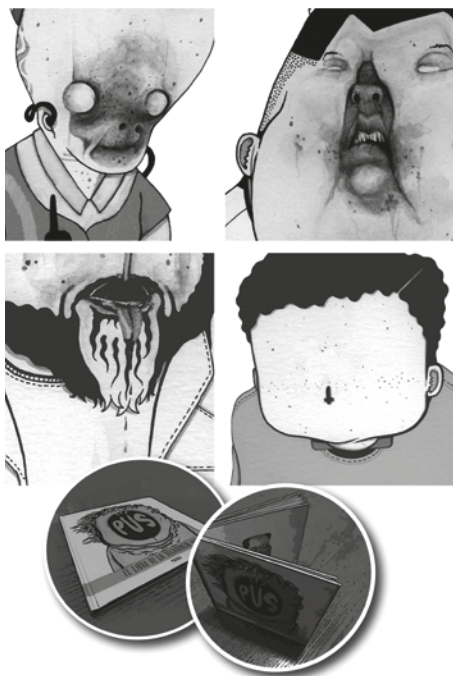
20 x 40 cm, 2014

cargocollective.com/anaburilloillustration

Escola Massana

Si un dia d'aquests s'acabés el món on habitem i ens n'anéssim tots a l'altre barri –uns pocs al cel i la gran majoria a l'infern–, seguiríem fent allò que hem fet aquí tota la vida: “donar pel sac”. Això sí, deixariem l'espècie humana en l'esglaó més baix i insignificant de la història de les espècies. La imatge que quedaria seria la d'una societat decadent, monstruosa i deteriorada, incapaç d'habitar, sentir i pensar de manera clara i racional: insultem, discriminem, abusem, robem, destrossem, violem –i no només lleis–, matem i també ens suïcidem. Vaja, que ens fem veure i ho seguirem fent d'una forma escandalosa: hi ha alguna cosa en el nostre cap que no funciona des de fa segles.

Pus intenta mostrar, amb ironia, una mica de surrealisme i una mescla d'humor i serietat a parts iguals, la ronya i la bilis social en què ens hem convertit. A través d'il·lustracions, he obert en canal diferents prototips d'aquesta societat i he creat una exposició de personatges extravagants, malintencionats, psicòtics, decrepits, foscos... però alhora quotidians i acceptats.

___ If one day the world we live in were to end and we all of us had to move elsewhere –a few to heaven and by far the majority to hell– we would carry on doing what we have done all our lives, which is mess things up. We would undoubtedly leave humans at the lowest and most insignificant stage of the history of species. The final image would be that of a decadent, monstrous society in decline, one incapable of dwelling, feeling and thinking in a clear and rational manner: we insult, we discriminate, we abuse, we steal, we destroy, we violate and rape, and we kill each other and ourselves. In short, we expose ourselves and we will continue to do so in an outrageous manner: there has been something not right in our heads for centuries.

Pus attempts to show, with irony, a touch of surrealism and a blend of humour and seriousness in equal measure, the social filth and fury that we have become. By using illustrations, I have bared various prototypes of this society and I have created a display of outlandish, ill-intentioned, psychotic, decrepit and sinister figures who are, nevertheless, commonplace and accepted.

Pus

Albert Pons

Tinta i aquarel·la sobre paper [Ink and watercolour on paper](#)

32 x 24 cm, 2013

alpovaz.wix.com/morbix

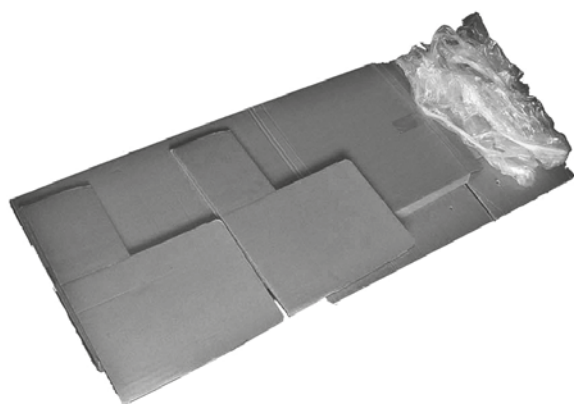
Escola Llotja

L'obra és un fals producte comercial, un simulacre d'article de la companyia sueca Ikea. **Fattigdom** és un llit per dormir al carrer, una sort d'adaptació manufacturada de les estructures que utilitzen per dormir indigents i sense sostre a les ciutats industrialitzades del planeta. Aquesta obra reflexiona sobre el descens del poder adquisitiu de la classe mitja i la de les diferents economies degut a les polítiques d'austeritat aplicades a l'Estat espanyol. En l'actualitat estem veient com la divisió entre la classe baixa/proletària/treballadora i la denominada classe mitja, autònoma amb poder adquisitiu i que és el motor de progrés de la societat per productivitat i capacitat de consum es dilueix cap a una gran massa o "magma social" caracteritzat per salaris baixos que constitueixen el gruix de la massa de consumidors de baix poder monetari real. Els membres d'aquesta "massa de consumidors" que es poden considerar com un nou proletariat s'identifiquen amb l'antiga classe mitja a través de la il·lusió que els proporciona l'augment de les companyies *low cost*.

___ This work is a fake commercial product, a simulacrum of an item sold by the Swedish company Ikea. **Fattigdom** is a bed for use on the street, a kind of manufactured adaptation of the structures slept on by the indigent and homeless in industrialised cities around the world. The work reflects on the fall in the purchasing power of the middle class and on the various cuts due to the austerity policies implemented in Spain. It is now evident that the divide between the lower/proletarian/working class and the so-called middle, self-employed class, which has purchasing power and is the driving force moving society forwards due to its capacity for production and consumption, is becoming blurred. We are now moving towards a large mass or 'social magma' characterised by low salaries that makes up the bulk of consumers, who have low real financial power. The members of this mass of consumers, who can be regarded as a new proletariat (wage-earners who depend on a plutocracy that determines the evolution of the market), identify with the former middle class thanks to the illusion provided for them by the rise in low-cost companies.

Inicio / Dormitorio / Camas individuales

Aquí puedes ver más imágenes

FATTIGDOM

Estructura de cama

€ 9,99 / ud

(€ 8,26 Sin IVA)

El precio refleja la opción seleccionada
IVA incluido

Referencia artículo: 290.175.90

Este cabecero mullido es muy cómodo para ver la TV o leer en la cama. Lee

Tamaño

3' Single

Somier de láminas

-

1

Añadir a la lista

Se vende por separado

Las fundas de cabecero se venden aparte. No se incluye en el precio el somier de láminas, ni la ropa de cama.

Ver todos los productos complementarios

Compartir

Print

3+1 0

Me gusta

Compartir

0

Sense patrimoni-Fattigdom

Borja Pastori

Instal·lació, 2014 [Installation](#)

borjapastori.com

Escola Llotja

Durant la Primera Guerra Mundial, propietaris de moltes finques residencials a Glasgow van aprofitar l'afluència de constructors de vaixells que van entrar a la ciutat i l'absència de molts homes locals per augmentar els lloguers dels habitatges. Les dones que ocupaven les cases van ser vistes com un blanc fàcil i es van haver d'enfrontar a un augment del lloguer de fins al 25% o serien desallotjades a la força pels agents judicials si no pagaven. Com a resultat d'aquest augment del lloguer, hi va haver una reacció popular contra els terratinents i es va iniciar una protesta multitudinària.

Mary Barbour va liderar aquesta protesta impedit als agutzils d'entrar a les cases del veïnat. La revolta es va estendre ràpidament i es va convertir en un èxit aclaparador, fins que el govern, el 27 de novembre del 1915, va introduir una legislació per restringir les rendes al nivell anterior a la guerra. Aquesta protesta va ser la primera de moltes que es van succeir durant la Gran Guerra a tot Europa. Protestes com aquella s'han esdevingut arreu durant l'últim segle. Aquesta proposta recull aquestes reivindicacions per un habitatge digne, amb la dona com a epicentre d'aquesta lluita. D'aquesta manera, es recollirà informació sobre les lluites i accions al voltant de l'habitatge, i es reflexionarà sobre el paper de la dona en aquestes reivindicacions.

___ During the First World War, many residential property owners in Glasgow took advantage of the arrival of numerous shipbuilders in the city and the absence of a large part of the local male population to raise rents. The women who lived in the houses were seen as an easy target and had to pay rent increases of up to 25% to avoid being evicted.

This rise in rent levels led to an outcry against landlords and a widespread protest began, led by Mary Barbour, to prevent bailiffs from entering people's homes. The rebellion quickly spread and proved so successful that on 27 November 1915, the government introduced legislation to restrict rents to the level prior to the outbreak of the war. This protest was the first of many that took place throughout Europe during the Great War. Protests like this occurred everywhere in the last century. This work looks at some of these calls for decent housing, with women at the epicentre of this struggle. Information will be collected on the uprisings and actions related to housing and there will be a reflection on the role of women in them.

Strike here

Sergi Selvas

Projecció audiovisual, 2014 ___Audio-visual

sergiselvas.com

Facultat de Belles Arts

Strike here

*Viatge
virtual*

Petium

Natura morta

Pus

Tempus fugit

Creo en tí

Clay pot feast

Invisibles

Un lugar

*Sense patrimoni
_Fattigdom*

*Humana
geometría*

*Cuerpo
tipográfico*

*Print your
souvenir*

Let's Tool

Cursor

Jamm

*Sala de
consulta*

Entrada

*Automatismo
de defensa #5*

*Desordre harmoniós
sobre taula*

*Dónde en el
mundo podría
esto ser bello*

*TaxiKey
Map*

Exo

CAPELLA de l'ANTIC HOSPITAL de la SANTA CREU

Perspective és un conjunt de set tasses en falsa perspectiva. Quan mirem la tassa pensem que és circular perquè *Perspective* ens dona la il·lusió d'un *trompe-l'oeil*. El concepte d'aquest projecte és confondre i fer la impressió d'un caos visual. Una forma que semblava rodona, vista de prop, en realitat és ovalada. Amb aquesta tassa ens adonem que la nostra percepció pot ser errònia malgrat que estiguem segurs del contrari.

No somos iguales, somos especiales és un homenatge a l'ésser humà que habita per tot el planeta amb les seves diverses races, cultures, idees, etc. Cada ésser humà, amb les seves diferències, és com una nota musical; notes que, unides en harmonia, formen una cançó. El material de la composició és únic, la porcellana, però cada una de les peces per fora és diferent.

Tornillo és una tassa creada especialment per utilitzar a la platja. De forma sembla un cargol i, com un cargol, la tassa s'utilitza girant-la en la sorra. La tassa té dos avantatges: per la seva forma, aconsegueix aguantar-se bé a la sorra, i també protegeix la beguda del sol, ja que, com que la meitat de la tassa està enfonsada a terra, la manté més fresca.

___ **Perspective** is a collection of seven cups in false perspective. When we look at the cup, it seems circular because *Perspective* gives us the illusion of *trompe-l'oeil*. The concept of this project is to confuse and to give the impression of visual chaos. This cup makes us aware that our perception can be wrong even when we are convinced of the opposite.

No somos iguales, somos especiales is a tribute to the humans –their diverse races, cultures, ideas, etc.– that inhabit the entire planet. Each person, with all their individual characteristics, is like a musical note, one of many which, brought together in harmony, form a song. The same material, porcelain, is used for all of them, but each piece is different on the outside. They are all dissimilar yet they share this same aspect; like them, we humans are all alike even though we are different.

Tornillo is a cup created especially for using on the beach. The cup resembles a screw and is used like one by rotating it into the sand. It has two advantages: thanks to its shape, it remains upright in the sand; and because half of the cup is buried in the ground, it protects the drink from the sun and so keeps it cooler.

Humana geometría

Minji Jung

Porcellana acolorida en massa i motlle de colada

Through-body porcelain and casting mould

Diverses mides, 2013 _Various dimensions

minjijung.com

Escola Llotja

Cuerpo tipográfico és una investigació formal entre el cos i la tipografia. Es desenvolupa, com a resultat, l'experimentació tipogràfica a partir de projeccions de caràcters en el cos femení. La lletra és el resultat de la interacció entre la seva pròpia anatomia i l'anatomia del cos. Entre el binomi cos i tipografia hi ha diàleg. La forma tipogràfica, racional i formal, transita per la superfície corporal femenina establint relacions amb el nou entorn, s'hi adapta i hi conviu; adquireix així qualitats pròpies del nou suport, configura els seus nous paràmetres formals i dóna lloc a nous mitjans d'expressió.

— **Cuerpo tipográfico** is a formal exploration that combines the human body with typography and involves typographic experimentation by projecting letters onto the female body. The letter is the outcome of the interaction between its own anatomy and the anatomy of the body, with a dialogue taking place between the human and typographic forms. The rational, formal typographic shape traverses the surface of the body, establishing relationships with its new environment, adapting to it and co-existing with it, and so acquires the qualities of its new support, configuring the new parameters of its form and giving rise to new means of expression.

Cuerpo tipográfico

Marta García

Projecció de llum sobre el cos, 2014

[Light projection on the human body](http://domestika.org/marta-garcia/portfolio)

domestika.org/marta-garcia/portfolio

Escola Llotja

Print your souvenir és un intent de rescatar i donar contemporaneïtat al company preferit del viatger: el *souvenir*. Al turista li costa resistir-se a endur-se un trosset del viatge, de l'etapa idíl·lica de les seves vacances. El problema sorgeix quan allò que adquireix no és més que una icona que s'ha inventat i s'ha posat allà perquè la consumeixi. Per tant, el *souvenir* ja no representa ni el lloc ni la vivència, sinó que es converteix en una espècie de caricatura del turisme. Per això la meua intenció és incitar el viatger a anar més enllà; li preparo l'equipatge perquè es construeixi un record personalitzat en forma de petjada: una fotografia tàctil a la mida dels seus records.

El fet de treballar el souvenir des del *do-it-yourself* implica trencar la iconografia prefabricada d'aquests elements simbòlics que defineixen la ciutat com a objecte decoratiu de consum. Es tracta de llançar una mirada més profunda a l'entorn i a l'experiència del viatge, i poder apreciar i capturar els petits detalls de l'espai per apropiars-ne i convertir-los en un record personal i més representatiu, que va més enllà dels estereotips i estableix vincles més profunds i personals amb la realitat que es visita.

___ **Print your souvenir** is an attempt to revive and update that favourite companion of the traveller, the *souvenir*. Tourists find it hard to resist taking something small home with them from their trip, from the idyllic time of their holidays. The problem comes when the item purchased is nothing more than an invented icon displayed in order that it might be consumed. In such cases, the *souvenir* does not represent the place or the experience, but is turned into a kind of tourism caricature. As a result, I want to encourage travellers to go beyond that: I have designed his bag in such a way that a personalised souvenir is created in the form of a mark, a tactile photograph to match his memories.

Using the *do-it-yourself* approach as a way to work on souvenirs means eschewing the prefabricated iconography of those symbolic elements that define the city as a decorative consumer object. It is question of looking more deeply at the environment and the experience of travelling, of being able to appreciate and perceive the minor details of the surroundings so that you can appropriate them and turn them into a personal and more representative souvenir that transcends stereotypes and forges closer and more profound connections with the reality being visited.

Print your souvenir

Anna Cánovas

Cartró, silicona, diplast, altres.

Cardboard, silicone, plasticiser and others

20 x 28,5 x 9 cm, 2014

Escola Massana

Viatge virtual aborda la problemàtica de la sobrecàrrega d'informació des del punt de vista de la imatge. El projecte posa en evidència els aspectes de la visualització actual de les imatges, així com la seva realització, l'ús que se'n fa, traslladant-les a un mitjà analògic (cianotípia) per alterar-les del seu context virtual. Les fotografies sorgeixen a partir de captures de pantalla utilitzant *Google Maps* com a generador infinit d'imatges via Internet. Les cianotípies configuren diversos indrets del món des d'un punt de vista virtual, gairebé abstracte, que fa que canviï la manera com es percep l'espai donant-li una sensació deshumanitzada, com si no fos existent i habitable. L'objectiu és reflexionar sobre la mirada i l'ús que es dona al volum massiu d'imatges que veiem al llarg del dia.

El projecte busca el caos, reconèixer que no hi ha límit, endinsar-se en un estat compulsiu de voler saber, veure i col·leccionar, qüestionar quines imatges poden generar art, establir noves fonts generadores d'imatges i repensar amb què es pot arribar a fer art.

___ **Viatge virtual** considers the problem of information overload from the point of view of the image. The project draws attention to aspects of the current viewing, production and use of images by transposing them to an analogue medium (the cyanotype) in order to alter them by taking them out of their virtual context. The photographs are based on screenshots using Google Maps as an infinite generator of images via the Web. The cyanotypes show various places around the world from a virtual, almost abstract viewpoint, which means that the way the space is perceived changes, creating the sensation that it has been dehumanised, as if it were non-existent or uninhabitable. The purpose of the work is to reflect on the gaze and the use of the huge volume of images we see over the course of a day.

The project seeks chaos, to recognise that there are no limits, to enter a compulsive state of wishing to know, see and collect, to question which images are capable of generating art, to establish new sources that can produce images and to rethink how it is possible to get to make art.

Viatge virtual

Ariadna Diez

Cianotípia sobre paper_ [Cyanotype on paper](#)

50 x 70 cm, 2014

ariadnadiez92@gmail.com

Facultat de Belles Arts

La rutina diària i les necessitats personals, dictades pel consum, de vegades ens impedeixen veure les lentes transformacions de la ciutat i sentir empatia amb els altres. Pendants d'un futur proper, no valorem aquest moment ni aquest lloc. L'home sempre construeix una nova civilització sobre les runes de l'anterior, i enterra així el seu passat. Vaig començar a desenvolupar aquest projecte empès per la quantitat de pisos buits tapiats i l'augment de persones sense sostre a la ciutat. L'obra pretén ser austera, però no de contingut. Està carregada de símbols, el material mateix ja té una forta càrrega simbòlica; les runes remetent a un passat.

Vaig treballar amb runes que vaig recollir directament dels sacs i de contenidors del carrer, i en vaig modificar la forma i la mida. A més, vaig reproduir les formes clàssiques de pedres precioses en formigó, ceràmica, maons, porcellana, vidre, plom i bronze per crear un diàleg entre el luxe i el refugi. Les gemmes semblen amagades perquè es camuflen per la similitud amb els materials, però la meua intenció és emfatitzar el valor de les runes mostrant que poden ser pedres precioses. Aquestes gemmes s'erigeixen des del fons de les runes i donen un aire esperançador. **Invisibles** és una obra que necessita que l'espectador s'hi apropi i la recorri prenent-se el seu temps per anar descobrint les seves múltiples lectures.

Our daily lives and personal needs, dictated by consumption, sometimes prevent us from seeing the slow transformations of the city and from feeling empathy with others. On tenterhooks over the near future, we do not appreciate this moment and this place. Humans have always built new civilisations on the ruins of the one before, thereby burying their past. I started this project in response to the number of boarded-up empty flats and the rise in the homeless population in the city. The work is intended to be austere, but not in its content. It is full of symbols; the material itself is powerfully loaded with symbolism; the rubble refers to a previous time.

I worked with rubble that I myself gathered from sacks and skips on the street, altering its shape and size. I also produced the classic forms of precious stones, which I reproduced in concrete, ceramic, bricks, porcelain, glass, lead and bronze, generating a dialogue between luxury and refuge. The gems seem hidden, as they are camouflaged by their similarity with the materials, but my intention is to emphasise the value of the rubble, showing that it too can be precious stones. These gemstones rise up from the depths of the debris, giving a hopeful air.

Invisibles is a work that requires viewers to come closer and make their way along it, taking their time to gradually discover its many readings.

Invisibles

Dario Spoltore

Materials diversos [Assorted materials](#)

6 x 430 x 30 cm, 2014

rochoerenberg.es

Escola Massana

Automatismo de defensa#5 neix cap al setembre del 2011, quan trobo una sèrie de fotografies en les quals apareixem qui era el meu germà gran, mort el 2003, i jo. Ell amb setze anys i jo amb tretze. La primera prova va ser realitzar una sèrie de grafits imitant algunes de les fotos que havia trobat per fusionar-los posteriorment. El resultat gràfic em va semblar interessant, però el que més em va cridar l'atenció va ser el procés d'abstracció mental en què em vaig submergir en desenvolupar el treball. Em va atreure el concepte de treballar alguna cosa amb una càrrega emocional tan alta de manera tan minuciosa que perdés la càrrega sentimental per convertir-se en una tasca mecànica.

Després de cinc propostes a partir de les fotografies, començo a buscar material deliberadament, tant fotogràfic com de vídeo, sobre el qual treballar. És així com trobo el material original per al vídeo que presento: un vídeo casolà de curta durada, sobre el qual decideixo treballar esborrant un element en cada un dels 2.160 fotogrames que el componen.

Automatismo de defensa#5 came into being towards September 2011 when I found a series of photographs in which I appear with my older brother, who died in 2003. When the photos were taken, he was 16 and I was 13. My first attempt was to make a series of graffiti imitating some of the photos that I had found and then later to merge them. I thought the graphic result was interesting but my attention was particularly drawn to the process of mental abstraction that I got caught up in while producing the work. I was attracted by the concept of working on something with such a powerful emotional charge and doing so in such a painstaking manner that this emotional charge vanished and it became a mechanical task.

I produced five pieces based on the photographs before beginning to look deliberately for photographic and video material on which to work. This is how I came across the original material for the video I am presenting: a short home video on which I decided to work by deleting an element in each of its 2,160 frames.

Automatismo de defensa#5

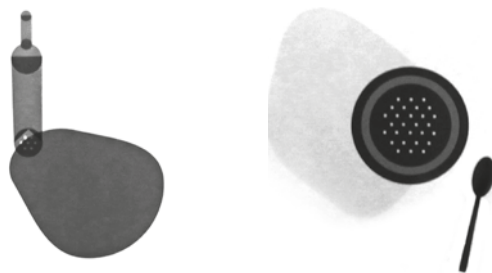
Pablo Arbones Calvet

Videoinstal·lació [Video installation](#)

10 min 35 s, 2013

bones.tattooing@gmail.com

Facultat de Belles Arts

El projecte neix amb la hipòtesi que l'entorn, en concret l'espai domèstic, està carregat de records que condicionen els nostres moviments i pensaments. A partir d'aquesta reflexió, decideixo centrar-me en una zona carregada de valors i connotacions dins l'habitatge –la taula–, i explicar la visió personal d'aquest espai a través d'imatges subtils i poètiques que evoquin idees i conceptes. En l'obra entenc l'objecte taula com un cos ple de moral i espiritualitat. Aquesta superfície és el punt d'unió entre dos personatges, un absent i l'altre present, en què aquest últim experimenta el buit –físic i psicològic– provocat per la marxa de l'altra persona. Les sensacions que sorgeixen en aquesta zona es transformen a causa de la manca de l'altra figura amb la qual havíem construït la nostra zona de confort. El concepte pren forma a partir d'interpretar i representar les sensacions que es viuen a taula arran de la situació que he esmentat abans. Dissenyo un escenari i unes figures amb les quals parlar d'una manera simbòlica del nou pensament de l'espai privat. La intenció de la peça és construir amb imatges la relació entre l'element quotidià i la persona que en fa ús. Busco una resposta visual al meu comportament en l'habitatge i obtinc un món imaginari ple de lligams sentimentals entre espai, objectes i individus.

___ This project is based on the hypothesis that the environment, in particular the domestic environment, is full of memories that condition our thoughts and movements. Following on from this, I decided to focus on an area steeped in values and connotations in the home –the table– and to explain my personal vision of this space through subtle and poetic images that evoke ideas and concepts. In the work, I regard the table as a body endowed with morals and spirituality. This surface is the point of union between two people, one absent and the other present, with the person present feeling the physical and psychological void left by the person who has departed. The sensations that arise from this area are transformed due to the absence of the other person with whom we have constructed our area of comfort. The form taken by this concept is the result of the interpretation and representation of the feelings experienced at the table in the circumstances described. I designed a scenario and figures with whom we can talk in a symbolic manner about the new thinking of the private space. The intention of the piece is to construct the relationship between the everyday object and the person who uses it by employing images. I seek a visual response to my behaviour in the home and I obtain an imaginary world full of sentimental ties between the space, the objects and the individuals.

Desordre harmoniós sobre taula

Anna Revuelto

Peça mural: xilografia i serigrafia sobre paper, 270 x 200 cm, 2014

Wall piece: woodcut and screen print on rice paper

Pòsters: serigrafia sobre paper ___ Posters: screen print on paper, 75 x 65 cm, 2014

behance.net/annrevolt

Facultat de Belles Arts

L'eix que ens ocupa pretén introduir una hipòtesi i conceptualitzar un context de canvi, com a interrogant en la mesura en què vivim en un canvi de normes instaurades per una era tecnològica que segresta el nostre dia a dia en l'àmbit social. Els casos d'Internet en la seva complexa integritat, la dualitat entre realitat "real" i "virtual", o les eines tecnològiques de les quals disposem i les seves implantacions funcionals, són cada cop més implacables en les nostres vides quotidianes. Des de fa temps, les facultats per les quals es regeixen cada una d'aquestes eines ens descriuen una fenomenologia transversal que indaga en qualsevol camp humà, des de l'antropològic, passant per l'econòmic, fins al cultural i polític, divagant, estrat per estrat, en totes elles poc o molt i de forma beneficiosa o perjudicial segons la tipologia de cada cas o persona. El procés d'aquesta mirada hauria d'incloure irremeiablement unes fases de deteniment, reflexió i reformulació dels criteris motrius que les desplacen. Moralment, l'interès no suposa més que advertir quins són els punts abruptes d'una política comunicativa i productiva instaurada a partir de la revolució digital i tecnològica. Si Jean Baudrillard parlava d'una societat contemporània i de cultures postmodernes que confonien el signe i el sentit, una confusió entre la simulació i la substitució, nosaltres, amb la nostra societat de relacions tecnològiques, podríem arribar a ser-ne el paradigma.

___ The aim of this work is to present a hypothesis and to conceptualise a context of change as a means to question the transformation in norms and conventions being brought about by a technological era that is taking over our daily lives in the social realm. The complex whole of the internet, the duality between 'real' and 'virtual' reality, and the technological tools available to us and the implanting of their functions are relentlessly invading our daily lives. For some time, the faculties whereby each of these tools is governed have described for us an all-encompassing phenomenology that inquires into every field of human life, from anthropology and economics to culture and politics, reaching into each one, stratum by stratum, to a lesser or greater extent and in a beneficial or damaging way depending on the particular case or each individual. The process of this gaze ought by necessity to include periods of halting, reflection and the reformulation of the criteria that move them on. In moral terms, this work simply seeks to draw attention to the sudden shifts in the politics of communication and production instituted since the advent of the digital and technological revolution. Jean Baudrillard spoke of a contemporary society and postmodern cultures that confused the sign and signification, the simulation and the substitution, and it is possible that we, with our society of technological relations, may become the paradigm of that.

Cursor

Dennis Impoc

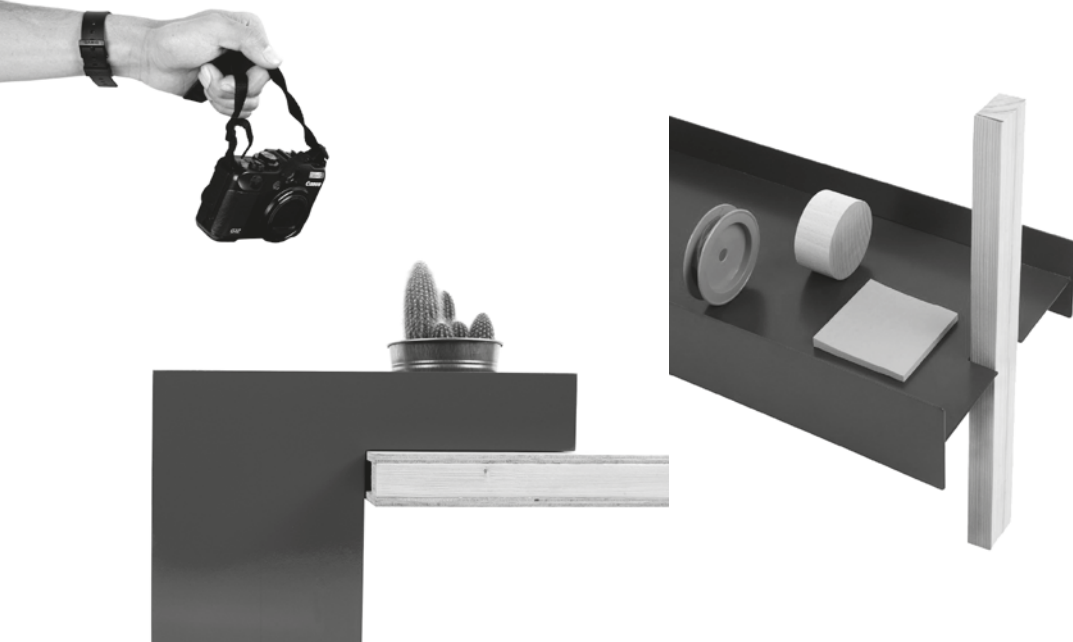
Posca i pintura sobre superfície de fusta

Posca marker and paint on wood

210 x 350 cm, 2014-2015

dzandro@gmail.com

Facultat de Belles Arts

Jordi Pedemonte analitza la realitat actual del dissenyador, en la qual ens trobem un sistema basat en els drets d'autor que està obsolet. Internet està obrint noves perspectives no només per al dissenyador sinó també per a l'usuari. La majoria de productores ja fan moltes de les vendes en línia, i les botigues i els punts de venda habituals estan desapareixent. A la vegada, el consumidor s'està acostumant a la immediatesa que li ofereix Internet i està descobrint-ne les possibilitats. Molts usuaris opten pel *do-it-yourself* i Internet és l'eina perfecta. Davant d'això, el dissenyador també té un paper, i aquest és el que hem d'explorar i trobar.

Let's Tool és una proposta que intenta plasmar i donar resposta a aquesta realitat. És un sistema de venda de mobiliari a través d'un web en què el dissenyador ven una part del producte i el consumidor el finalitza seguint unes directrius marcades pel primer.

___Jordi Pedemonte analyses the circumstances that designers must work in today, with a now obsolete system based on royalties. The internet is opening up new scenarios, not just for designers but also for users. Most producers are now making many of their sales online, while the usual shops and points of sale are disappearing. At the same time, consumers are becoming used to the immediacy of the internet and are discovering the possibilities it offers. Many users are opting for do-it-yourself, for which the internet is the ideal tool. The designer also has a role to play in this, and this is what we have to find and explore.

Let's Tool is a piece that attempts to capture and respond to this state of affairs. It is a system of furnishings sold via a website in which the designer sells a part of the product which is then completed by the consumer in accordance with instructions given by the designer.

Let's Tool

Jordi Pedemonte

Llistó de pi i fusta contraxapada de 7 mm__Wood: pine lath and 7-mm plywood

Acer d'1 mm de gruix tallat amb làser i pintat amb pintura en pols per electrostàtica

1-mm-thick laser-cut steel with electrostatic powder paint coating

80 x 60 x 90 cm, 2014

jordipedemonte.com

Escola Llotja

El projecte **Jamm** consisteix a realitzar la identitat per a l'Associació de Músics de Jazz de Catalunya. Prenent com a punt de partida el concepte de la improvisació, es crea tot un entorn en què la versàtil imatge gràfica fa de tot el conjunt una big band simfònica i comunicativa. Elements gràfics extrets de les notacions musicals juguen a improvisar alterant la posició de la tipografia, i es genera així un logotip canviant que va mutant en cada aplicació. Amb les mateixes premisses s'han dissenyat les peces de papereria, cartells promocionals dels concerts, un CD recopilatori anual, la pàgina web i l'aplicació mòbil.

— The **Jamm** project involved producing the identity of the *Catalan Association of Jazz Musicians*. Taking the concept of improvisation as the starting point, a setting was created in which the versatile graphic image makes a symphonic and communicational big band out of the entire collection. Visual elements based on musical notation play at improvising, altering the position of the letter and thereby generating a changing logo that is different in every application. Items of stationery, posters to promote concerts, an annual compilation CD, the association's website and a mobile app were all designed in keeping with the same premises.

Jamm

Eduardo Torres

Disseny gràfic, 2014 [_Graphic Design](http://edutorres.es)
edutorres.es

Facultat de Belles Arts

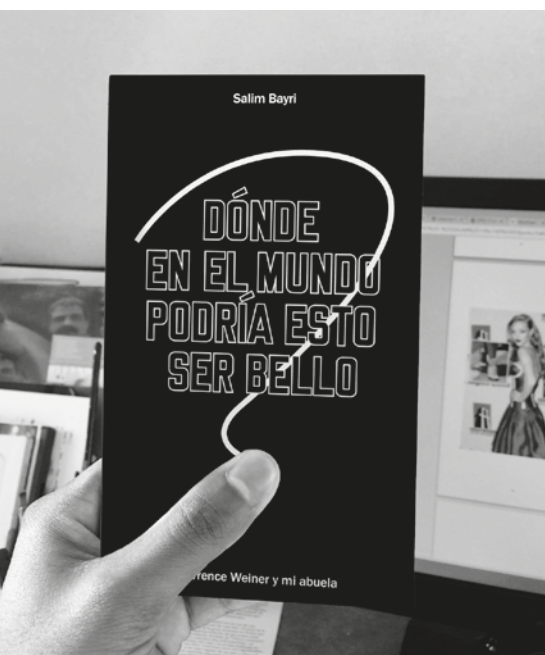

Aquest treball consisteix en un *assemblage* de “coses”, imatges, idees i textos reunits en un mateix context. En un primer moment, tot el material generat sorgeix de l'exercici de dedicar temps a comentar i a analitzar obres i imatges que m'interessen: artistes com Lawrence Weiner, Oliver Laric, el vídeo *amateur* del rescat d'un xai penjat d'un cable elèctric... El tot banyat en experiències autobiogràfiques en què la meua família és present. Tant el text com les seves extensions són, en definitiva, en la mesura del possible, un exercici per donar cos a casos que em susciten un veritable interès, amb la intenció de generar un contingut sincer. Va ser la primera vegada que em va tocar commutar i passar temps en un espai d'espera suspès entre dos llocs i que no està destinat a cap altra funció concreta que a la d'esperar.

Em va agradar tenir aquests moments al tren que esperaven ser ocupats d'una manera o altra. Moments que anava omplint mentre la memòria disponible del meu telèfon s'anava reduint. Feia temps que, per no descarregar nous continguts, no em sentia obligat a veure sis vegades el mateix monòleg de Chris Rock ni a rellegir un article en les quatre polzades de la pantalla. Em va fer gràcia mirar i remirar contingut amb una actitud d'arqueòleg en què les coses sorgeixen a mesura que es va gratant, com és el cas d'aquest escrit i les seves extensions, que resulten d'anades i vingudes, de mirar i remirar.

___This work is an assemblage of 'things', images, ideas and texts brought together in a single context. All the material generated stemmed initially from the exercise of devoting time to commenting on and analysing works and images that interested me, artists such as Lawrence Weiner and Oliver Laric, the amateur video of a lamb hanging from an electrical cable being rescued, etc., all steeped in autobiographical experiences in which my family is present. Both the text and its extensions are, as far as possible, an exercise in giving form to cases that stir a genuine interest in me, my intention being to create sincere content. This was the first time I had to commute and spend time in a waiting area suspended between two places and intended to be used for no particular purpose other than that of waiting.

I was glad to have those moments on the train that were waiting to be occupied in one way or another. Moments I filled while available memory on my phone dwindled. It had been a long time since I last felt obliged, by not downloading new material, to watch the same monologue of Chris Rock or to re-read an article on a four-inch screen. I enjoyed viewing content over and over again with the same approach as that of an archaeologist, in which things appear as you dig deeper, as is the case of this piece of writing and its extensions that are the result of going back and forth, viewing and re-viewing.

Dónde en el mundo podría esto ser bello

Salim Bayri

Instal·lació, vídeo, aquarel·la i impressió digital, 2014

[Installation, video, watercolour and digital print](#)

salimbayri.com

Escola Massana

TaxiKey Map és el resultat d'una investigació a la recerca de la recuperació de la història folklòrica popular dels barris de la Sagrera i de Sant Andreu. Una intervenció sociocultural que ens convida a reflexionar sobre el concepte de turistificació i gentrificació que Barcelona ha estat patint en els darrers anys.

A través del projecte es creen punts d'interès històric i patrimonial per atreure un turisme que s'allunyi del model que només potencia els interessos econòmics. Els visitants del projecte acompanyaran l'investigador TaxiKey en les seves aventures. TaxiKey és un personatge inspirat en el detectiu i protagonista de *Las aventuras de Taxi Key*, una radionovel·la policíaca de la dècada de 1950. És un homenatge a un dels personatges més populars de la Barcelona negra, un gènere que desperta passions i que fins i tot compta amb una trobada anual a la ciutat. Una selecció de les pàgines dels seus blocs de notes mostraran alguns dels casos més interessants que va investigar al barri, ara arxivats al bloc en línia.

En la intervenció a La Capella, TaxiKey investigará un episodi de la dècada de 1960, quan aquest espai es va convertir en sala d'exposició.

____ TaxiKey Map is the result of research intended to bring to light the popular folkloric history of the neighbourhoods of La Sagrera and Sant Andreu. It is a sociocultural intervention that invites us to reflect on the concepts of touristification and gentrification, which have been taking place in Barcelona in recent years.

Through this project, points of historical and heritage interest are created to attract tourists who do not match the tourism model that only boosts financial interests. The visitors who participate in the project will accompany the private eye TaxiKey on his adventures. This character is inspired by the main character in *Las aventuras de TaxiKey*, a detective series on the radio in the 1950s. The work is a tribute to one of the most popular figures in crime fiction in Barcelona, a genre that people are passionate about and which is even the subject of an annual gathering in the city.

A selection of pages from his notebooks will show some of the most interesting cases he investigated in the neighbourhood, now filed on the blog. During his appearance in La Capella, TaxiKey will investigate an incident that occurred in the 1960s, when this space became an exhibition room.

TaxiKey Map

Carme Illa, Jonathan Mármol

Videoinstal·lació, 2014 [Video installation](#)

taxikeymap.blogspot.com

Escola Llotja

Activitats programades

Exo

Iván Pizarro

18 de febrer al 22 de març

Punt d'inici a La Capella

**La realitat
és aquí
fora _____
Reality is
out there**

Jornada de debats al CCCB__ Aula 2

Dimecres 25 de febrer

de 10:30 h a 14:00 h

Habitar i política__ 10:30 h - 12:00 h

Domènec (Artista plàstic)

Núria Ricart (Professora Dept. Escultura. Facultat de Belles Arts UB)

Gerardo Pisarelo (Professor de dret constitucional UB)

Moderadora: Glòria Bonet (dissenyadora gràfica i cap de relacions externes de l'Escola Massana)

Habitar i Gènere__ 12:30 h - 14:00 h

Dolo Pulido (Comissària i activista feminista. Facultat de Belles Arts UB)

Zaida Muxí i Roser Casanovas (Arquitectes i professores UPC)

Sergi Selvas (Artista visual)

Moderadora: Nora Ancarola (artista visual i sotsdirectora de Llotja)

CCCB - Centre de Cultura
Contemporània de Barcelona
Montalegre, 5 - 08001 Barcelona

***Print your souvenir*__Taller**

Anna Cánovas

**Dijous 5 de març
a les 17:00 h a La Capella**

Print your souvenir incita el viatger a anar més enllà; li prepara l'equipatge perquè es construeixi un record personalitzat en forma de petjada: una fotografia tàtil a la mida dels seus records. *Triple mortal* et convida a participar al taller pràctic del projecte. Recorre el barri, llança una mirada més profunda al teu voltant i captura els petits detalls de l'espai per convertir-los en un objecte personal. Fes-te el teu propi *souvenir*!

Activitat gratuïta, places limitades. Cal inscripció prèvia:

lacapella@bcn.cat

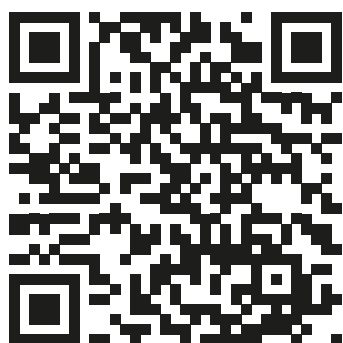
Tel. 934 427 171

Experiència Revolving Door*__ *De sala d'exposicions a aula de treball

Erques Torres, Clara Alonso, Jana Fontdevila

**Dimecres 11 de març a les 18:00 h
Sala d'actes de l'Escola Massana**

En aquesta xerrada/presentació s'exposarà el cicle ***Revolving Door*** complet, des de la base teòrica que impulsa el projecte fins als tallers que el tanquen. S'hi presentaran també les conclusions que s'extreuen del cicle: com influeix un espai d'aquest tipus en una escola de disseny, quin és el perfil d'alumne participant, què aporta a una sala d'exposicions el fet d'incloure-hi un projecte com aquest, etc. L'experiència conjunta d'alumnes dins un espai lliure de qualificacions i burocràcia, i directament relacionat, com aquestes propostes, genera grups de treball capaços de dur a terme projectes experimentals dins el cicle, però també projectes reals fora d'aquest espai.

Organitza:

ESCOLA MASSANA

Centre d'Art i Disseny

Adscrit a la **UNB**

**Consorci d'Educació
de Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

B Universitat de Barcelona

l'lotja^{END}
Escola Superior
de Disseny i Art

Col·laboradors:

Barcelona
Circuit d'Art
contemporani

café
SCHILLING

ISBN: 978-84-940774-9-4